

ע"פ 4502/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 4502/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
פלוני

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' סגן הנשיא ר' שפירא, השופט א' אליקים והשופטת ת' נאות פרי) שניתן ביום 16.5.2016 בתפ"ח 16531-09-14

ג' בסיון התשע"ו (9.6.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד יאיר נדשי

בשם המבקש:

עו"ד איתמר גלבפיש

בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב עונש של 66 חודשי מאסר בפועל, אשר הוטל על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (סגן הנשיא ר' שפירא, השופט א' אליקים והשופטת ת' נאות פרי) בתפ"ח 16531-09-14 מיום 16.5.2016.

הרקע לבקשה

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים, ואשר ייחס לו עבירות של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ומעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין (להלן בהתאמה: עבירת האינוס ועבירת מעשה מגונה).

3. על פי עובדות האישום הראשון, המבקש גר בשכנות למתלוננת א' (להלן: א'), ובין השניים הייתה קיימת הכרות מוקדמת. ביום 24.8.2014 סיכמו המבקש וא' כי זו תסור לביתו בשעת ערב. בהיות השניים בביתו של המבקש, הוא התקרב אל א' והחל לנשק אותה ולגעת בה. א' ניסתה להדוף את המבקש מעליה, אך הוא נשכב מעליה, הזיז את חזייתה וחולצתה ונגע בחזה. לאחר מכן, הוריד בכוח את מכנסיה ותחתוניה של א' והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בניגוד לרצונה וחרף הפצרותיה כי יחדל ממעשיו. בגין מעשים אלו, יוחסה למבקש עבירת האינוס.

על פי עובדות האישום השני, המבקש והמתלוננת י' (להלן: י') נפגשו באקראי בחדר כושר בו שניהם מתאמנים. המבקש הציע לי' לנסוע עמו לחוף הים והיא הסכימה. בדרכם אל החוף, עצרו השניים בדירתו של המבקש, ושם החלו להתנשק. בשלב מסוים, ניסה המבקש להוריד את מכנסיה של י' ואת חולצתה של י', אך היא סירבה והבהירה כי אינה מעוניינת במגע מיני. המבקש לא שעה לסירובה, הפשיל את מכנסיו, אחז בראשה של י' וניסה לגרום לה לבצע בו מין אוראלי. י' סירבה לכך, הזיזה את ראשה ודרשה מהמבקש שיעזוב אותה – אך הוא, בתגובה, אחז בשתי ידיה בידו האחת, ובידו השנייה אונן מעליה עד אשר הגיע לסיפוקו על גופייתה של י'. בגין מעשים אלו, יוחסה למבקש עבירת המעשה המגונה.

4. ביום 30.12.2015, לאחר ניהול הוכחות, הרשיע בית המשפט המחוזי את המבקש בעבירות אשר יחסו לו בכתב האישום. בית המשפט המחוזי קבע, על יסוד מכלול הראיות והעדויות בתיק, כי הוכחה אשמתו של המבקש בעבירת האינוס ובעבירת המעשה המגונה מעבר לספק סביר. ביום 16.5.2016, בית המשפט המחוזי גזר את דינו של המבקש. לאחר שקבע כי מדובר בשני אירועים נפרדים, בית המשפט המחוזי עמד על הערכים שנפגעו מביצוע העבירות, על נסיבות ביצוען ועל מדיניות הענישה הנהוגה, וקבע כי מתחם העונש ההולם – ביחס לעבירת האינוס, נע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל; וביחס לעבירת המעשה המגונה, נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. לאחר מכן, בית המשפט המחוזי עמד על הנסיבות השונות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות הצורך בהרתעתו של המבקש מפני ביצוע עבירות נוספות נוכח רמת הסיכון הנשקפת ממנו – עליה עמד שירות המבחן בתסקיר אותו הגיש, וכן ציין כי לא מתקיימים בעניינו שיקולי שיקום. על כן, בית המשפט המחוזי גזר את עונשו של המבקש כאמור בפסקה 1 לעיל.

הבקשה לעיכוב ביצוע

5. המבקש הגיש הודעת ערעור, הן על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי והן על חומרת העונש שנגזר עליו, ובד בבד עמם

הגיש את הבקשה שלפניי, לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל עד למתן פסק דין בערעור.

6. לטענת המבקש, יישום העקרונות המנחים אשר נקבעו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 769 (2000), מוביל למסקנה כי יש לעכב את העונש שהוטל עליו. ראשית ועיקר, המבקש סבור כי סיכויי ערעורו גבוהים, משום שלדידו בית המשפט המחוזי שגה שגיאות מהותיות בהערכת חומר הראיות שהונח בפניו, טעה בהערכת מהימנות המתלוננות והמבקש ושגה בשקלול הראיות והספקות בהכרעת דינו. בנוסף, המבקש מטעים כי הוא נעדר עבר פלילי; כי לא נשקפת ממנו מסוכנות לציבור, מאחר שהאירועים בגינם הורשע הם קונקרטיים ונקודתיים למתלוננות אותן הכיר קודם לכן; וכי התנהגותו לאורך המשפט הייתה מופת, ואף שהיה משוחרר ממעצר לאורך המשפט כולו, הוא לכל הדיונים ולא הפר את ההגבלות על שחרורו. כן מציין המבקש את נסיבותיו האישיות, שכן לאחרונה התגלו ממצאים מחשידים לחזרת המחלה הקשה ממנה הוא סובל.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשת עיכוב הביצוע, בהכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי, וכן שמעתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה לעיכוב ביצוע להידחות. ככלל, נאשם שהורשע יחל בריצוי עונש מאסר בפועל מיד עם מתן גזר הדין. בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר תאושר רק "במקרים חריגים, שהנטל להצדקתם מוטל על המבקש" (ראו: בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 282 (2000) (להלן: עניין שוורץ)). בעניין שוורץ נקבע כי בעת החלטה על עיכוב ביצוע, יש לבחון בין היתר, את חומרת העבירות ונסיבות ביצוען; אורך תקופת המאסר; סיכויי קבלת הערעור וטיבו; ועברו הפלילי ונסיבות האישיות של המבקש (שם, עמ' 277-282).

8. באשר לערעור על הכרעת הדין – על פניו ומבלי לקבוע מסמרות בעניין, דומה כי סיכויי הערעור אינם גבוהים, שכן מרבית טענותיו של המבקש עוסקות בממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט המחוזי, בהם ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב (ע"פ 2106/15 אקוע נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (19.4.2016); ע"פ 1072/15 שייניס נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (10.11.2015)). באשר לערעור על חומרת העונש – תקופת המאסר שהוטלה על המבקש היא ארוכה ומשמעותית, ואינה מצדיקה את קבלת בקשת עיכוב הביצוע.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 13.6.2016, במקום ובשעה שנקבע בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. בשל מצבו הבריאותי של המבקש, ערעורו יישמע בהקדם ובכפוף לאילוצי יומנו של בית משפט זה.

ניתנה היום, ג' בסיון התשע"ו (9.6.2016).

ש ו פ ט

עמוד 3

